

Μάνος Κουνουγάκης

Manster

2018

Ο Μάνος Κουνουγάκης γεννήθηκε στο Ηράκλειο το 1985. Σπούδασε Αγγλική Φιλολογία στο Πανεπιστήμιο Αθηνών και Αμερικανική Λογοτεχνία στο Πανεπιστήμιο του Έσσεξ. Εργάζεται στη Σχολή Πυροδότησης Θεατρικής Γραφής του Θεάτρου Πορεία και είναι συνδημιουργός της ιστοσελίδας PlayGRound στην οποία δημοσιεύονται ελληνικά θεατρικά έργα ελεύθερα για ανάγνωση. Τα θεατρικά του έργα μπορούν να διαβαστούν και στην προσωπική του ιστοσελίδα kounougakis.gr

Τηλέφωνο Επικοινωνίας: 6974627110
Email: manoskoungk7@yahoo.gr

Το έργο γράφτηκε στα πλαίσια του Τρίτου Εργαστηρίου Πυροδότησης Θεατρικής Γραφής του Θανάση Τριαρίδη με θέμα την ερωτική αυτοκτονία.

Το θεατρικό έργο *Manster* του Μάνου Κουνουγάκη διανέμεται ελεύθερα στο διαδίκτυο σε μορφή ψηφιακού βιβλίου υπό άδεια Creative Commons BY NC ND

[Αναφορά Δημιουργού – Μη Εμπορική Χρήση – Όχι Παράγωγα Έργα]

Εάν κάποιος ενδιαφέρεται να μεταφέρει το παρόν θεατρικό έργο στη σκηνή, παρακαλείται να επικοινωνήσει πρώτα με τον συγγραφέα.

Τα Πρόσωπα

Βίκτωρ Φρανκεστάιν

Τέρας (αρσενική πλευρά)

Τέρας (θηλυκή πλευρά)

Υπόβαθρο

Η Μαίρη Σέλλεϋ γνώρισε τον Βίκτωρ Φρανκεστάιν το 1814 σε ηλικία 17 χρονών. Γοητευμένη από τα πειράματά του τον έκανε ήρωα της διάσημης ιστορίας της. Μετά το θάνατο του Πέρσι Σέλλεϋ από πνιγμό το 1822, η Μαίρη πήρε το πτώμα του άνδρα της και επισκέφτηκε τον Φρανκεστάιν στο εργαστήριό του. Εκεί αυτοκτόνησε. Ο Βίκτωρ χρησιμοποίησε τα σώματά των Σέλλεϋ για να δημιουργήσει ένα ανδρόγυνο πλάσμα. Το ατελές δημιούργημά του είχε μια ανδρική και μια γυναικεία μορφή, οι οποίες δεν μπορούσαν να έρθουν σε επαφή μεταξύ τους. Το πλάσμα νιώθοντας λειψό εγκατέλειψε τον δημιουργό του αναζητώντας σε ολόκληρο τον κόσμο το άλλο του μισό. Από τότε ο Φρανκεστάιν ταξίδευε συχνά στην Ευρώπη για να βρει το δημιούργημά του.

Περίληψη

Ο Βίκτωρ Φρανκεστάιν επιστρέφει στο εργαστήριό του έπειτα από ένα πολύμηνο ταξίδι. Εκεί βρίσκει το ανδρόγυνο πλάσμα του να τον περιμένει. Η θηλυκή πλευρά έχει βρει τα ημερολόγια του δημιουργού της και έχει μάθει τόσο για τη δημιουργία της όσο και για την ύπαρξη της αρσενικής μορφής. Δηλώνει δυστυχισμένη και ζητάει από τον Φρανκεστάιν να διορθώσει το λάθος του και να τους κάνει ένα τέλειο ανδρόγυνο πλάσμα. Η αρσενική μορφή έχει άγνοια της αλήθειας. Ωστόσο έχει κι αυτή τα δικά της αιτήματα. Πού θα οδηγήσει η σύγκρουση δημιουργού-δημιουργήματος; Θα μπορέσουν οι δύο μορφές να έρθουν σε πραγματική επαφή μεταξύ τους;

1.

Το εργαστήριο του Βίκτωρα Φρανκεστάιν. Συρτάρια ανοιγμένα και αντικείμενα πεταμένα στο πάτωμα. Ο Βίκτωρ μπαίνει με μια βαλίτσα στο χέρι. Διαπιστώνει πως κάποιος έχει διαρρήξει το εργαστήριο. Με ψυχραιμία βγάζει το παλτό του και αφήνει τη βαλίτσα στο έδαφος. Επιθεωρεί το χώρο.

Βίκτωρ: Κάποιοι αρουραίοι μπήκαν εδώ. Ανόητοι, σιχαμεροί αρουραίοι. Γνώριζαν άραγε που μπήκαν; Δεν το νομίζω. Ελάχιστοι ξέρουν. Και όλοι τους τρέμουν στην ιδέα να βρεθούν στο εργαστήριο μου. Το βιβλίο της. Η φήμη του έχει εξαπλωθεί. Τ' όνομά μου φέρνει στο νου τον απόλυτο τρόμο. Ταυτόχρονα όμως και θαυμασμό. Ο άνθρωπος που έγινε θεός. Που δημιούργησε ζωή από τον θάνατο. (Σηκώνει ένα βιβλίο και διαβάζει τον τίτλο.) Ο Σύγχρονος Προμηθέας. (γελάει) Οι ανόητοι... Που να 'ξεραν και την αληθινή μου ιστορία. Το σχέδιό της. Αυτό που με 'κανε δημιουργό του πιο θαυμαστού πλάσματος. (Αρχίζει να τακτοποιεί.) Σιχαμεροί αρουραίοι. Μάλλον με πέρασαν για κάποιον ανόητο αλχημιστή. Εκτός αν -

Ακούγεται δυνατός ήχος από το διπλανό δωμάτιο. Βγάζει το περιστροφό του και φωνάζει.

Ποιος είναι; Ποιος; (Καλύπτεται πίσω από ένα έπιπλο.) Άκουσε με. Κρατάω περιστροφό. Θα μετρήσω μέχρι το τρία κι έπειτα θα βγεις. Θα περπατήσεις με αργό και σταθερό βήμα μέχρι την πόρτα. Κι εγώ θα σ' αφήσω να φύγεις. Εντάξει; Αργά και σταθερά. Αλλιώς θα χρειαστεί να σε σκοτώσω. Σκέψου λοιπόν λογικά. Δεν υπάρχει τίποτα αξίας εδώ. Κρίμα να χάσεις τη ζωή σου για ένα τίποτα. Ένα. Δύο. Τρία. Άντε! Βγες έξω! Βγες έξω σου λέω! Μην είσαι δειλός! (Περιμένει λίγο κι έπειτα σηκώνεται.) Θα ήταν ο αέρας. Οι αρουραίοι θ' άφησαν κάποιο παράθυρο ανοικτό. Ή μήπως ήταν η φαντασία μου; Πολύ πιθανό. Ακόμα κι ένας επιστήμονας μπορεί να έχει παραισθήσεις. (Ακούγεται και πάλι ο ήχος.) Ποιος είσαι; Ποιος; Βγες έξω!

Το Τέρας μπαίνει στον χώρο με την αρσενική του μορφή. Φοράει παλτό και μια κουκούλα που καλύπτει ολόκληρο το πρόσωπο του.

Έτσι ο Φρανκεστάιν δεν μπορεί να το αναγνωρίσει. Στέκεται ακίνητος στη μέση της σκηνής.

Βίκτωρ: Φύγε! Θα πυροβολήσω!

Τέρας: Δεν θα το κάνεις.

Βίκτωρ: Θα πεθάνεις.

Τέρας: Δεν έχεις σκοτώσει ποτέ.

Βίκτωρ: Κάνεις λάθος.

Τέρας: Το χέρι σου τρέμει, Βίκτωρ.

Βίκτωρ: Πώς ξέρεις τ' όνομά μου; *(Το Τέρας δεν απαντάει.)* Ποιος είσαι;

Τέρας: Δεν έχω όνομα.

Βίκτωρ: Όλοι οι άνθρωποι έχουν.

Τέρας: Τα τέρατα όμως;

Βίκτωρ: Τα τέρατα;

Τέρας: Δεν μ' αναγνωρίζεις;

Βίκτωρ: Δεν... δεν μπορεί.

Τέρας: Ποιος είμαι;

Βίκτωρ: Το... το πλάσμα μου. *(Το τέρας βγάζει την κουκούλα. Αποκαλύπτεται το πρόσωπο ενός άνδρα.)* Εσύ... Ναι, εσύ είσαι. Έρθες... Έκανε τόσα ταξίδια για να σε βρω.

Τέρας: Το δημιούργημα βρίσκει τον δημιουργό. Όχι τ' αντίθετο.

Βίκτωρ: *(Τον πιάνει νευρικό γέλιο.)* Το ήξερα. Δεν θα μ' αφήνες μόνο. Το ήξερα. *(Γονατίζει και του φιλάει το μέτωπο και τα χέρια.)*

2.

Βίκτωρ: Πρέπει να γιορτάσουμε.

Τέρας: Την επιστροφή του ασώτου;

Βίκτωρ: Φέρνω κρασί.

Τέρας: Θα μ' αφήσεις να πιω; Παλιά θυμάμαι μου τ' απαγόρευες.

Βίκτωρ: Όλα θ' αλλάξουν.

Τέρας: Το υπόσχεσαι; (Ο Βίκτωρ σηκώνεται.) Δεν θέλω να πιω. Λοιπόν; Το υπόσχεσαι; (Ο Βίκτωρ γνέφει καταφατικά.) Πού ήσουν;

Βίκτωρ: Στην Ιταλία.

Τέρας: Τι σ' έκανε να πιστεύεις πως θα με βρεις εκεί;

Βίκτωρ: Είχα ένα προαίσθημα.

Τέρας: Εσύ; Ένας επιστήμονας; Ακολούθησες ένα προαίσθημα; (Ο Βίκτωρ δεν απαντάει.) Πόσα ταξίδια έκανες;

Βίκτωρ: Ένα κάθε χρόνο.

Τέρας: Είμαι πράγματι για σένα τόσο σημαντικός;

Βίκτωρ: Είμαι ο δημιουργός σου.

Τέρας: Ξέρεις τι σκεφτόμουν καθώς σε περιμένα;

Βίκτωρ: Τι;

Τέρας: Ήταν μια ανόητη σκέψη. Να... Πως στη λέξη πατέρας είναι κρυμμένο ένα τέρας.

Βίκτωρ: Τυχαίο είναι. Δεν έχει σχέση με τη ρίζα της λέξης.

Τέρας: Είδες πόσο καλά κρυμμένο είναι; Τα τέρατα είναι ύπουλα. Να τα φοβάσαι.

Βίκτωρ: Εσύ φοβόσουν τη σκιά. Θυμάσαι;

Τέρας: Ακόμα τη βλέπω.

Βίκτωρ: Αλήθεια;

Τέρας: Όμως δεν την φοβάμαι πια. Κάποιες φορές μάλιστα την βλέπω καθαρά. Είναι η σκιά μιας γυναίκας.

Βίκτωρ: Παράξενα παιχνίδια παίζει το μυαλό του ανθρώπου.

Τέρας: Του ανθρώπου. Όχι ενός-

Βίκτωρ: Σημασία έχει πως δεν φοβάσαι πια.

Τέρας: Τέρατος...

Βίκτωρ: Πώς;

Τέρας: Ξέρεις... Διάβασα ένα ενδιαφέρον βιβλίο καθώς σε περίμενα. Μ' έκανε να συμπαθήσω τα τέρατα.

Βίκτωρ: Σίγουρα δεν θέλεις λίγο κρασί;

Τέρας: Το έγραψε μια Αγγλίδα. Σύζυγος ενός ποιητή.

Βίκτωρ: Από τη Νότια Ιταλία. Ότι πιο εκλεκτό.

Τέρας: Την λένε Μαίρη. Μαίρη Σέλλεϋ.

Βίκτωρ: Θέλω να ξέρεις πως δεν έχεις-

Τέρας: Μάλιστα το βιβλίο έχει τ' όνομά σου. *Φρανκεστάιν ή Ο Σύγχρονος Προμηθέας*.

Βίκτωρ: Δεν έχεις σχέση μ' όσα διάβασες.

Τέρας: Εξαιρετική συγγραφέας. Αν και... για να 'μαι ειλικρινής, πιστεύω πως δεν είναι δικό της. Μάλλον θα το 'γραψε ο άνδρας της. Θύμισέ μου τ' όνομά του.

Βίκτωρ: Πέρσι.

Τέρας: Ναι, σωστά. Που λες δεν πιστεύω πως μια κοπέλα δεκαοχτώ χρονών μπόρεσε να γράψει ένα τέτοιο βιβλίο. Εκτός αν...

Βίκτωρ: Ναι;

Τέρας: Έγραψε την αλήθεια.

Βίκτωρ: Απλά εμπνεύστηκε από κάποια πειράματά μου. Η φαντασία της έκανε τα υπόλοιπα.

Τέρας: Γιατί δεν μου το είπες ποτέ;

Βίκτωρ: Δεν είναι κάτι σημαντικό.

Τέρας: Θεωρείς τη ζωή σου ασήμαντη;

Βίκτωρ: Μια ιστορία είναι μονάχα... Από αυτές που φοβόσουν.

Τέρας: Την έχεις συναντήσει;

Βίκτωρ: Ας ξεχάσουμε τους νεκρούς.

Τέρας: Πέθανε;

Βίκτωρ: Και οι δύο τους.

Τέρας: Πώς;

Βίκτωρ: Ο Πέρσι πνίγηκε στη θάλασσα. Κάπου στην Ιταλία. Η Μαίρη λέγεται πως αυτοκτόνησε.

Τέρας: (μονολογεί) Νεκροί...

Βίκτωρ: Πες μου για σένα.

Τέρας: Νεκρή...

Βίκτωρ: Πού ήσουν όλα αυτά τα χρόνια;

Τέρας: Ταξίδεψα.

Βίκτωρ: Πού πήγες;

Τέρας: Για αρχή στην Αγγλία.

Βίκτωρ: (αιφνιδιάζεται) Στην Αγγλία; Για ποιο λόγο;

Τέρας: Κάτι με τράβηξε εκεί.

Βίκτωρ: Κι έπειτα;

Τέρας: Στον Νέο Κόσμο.

Βίκτωρ: Τόλμησες ένα τέτοιο ταξίδι;

Τέρας: Ήθελα να γνωρίσω τη νέα ήπειρο. Μήπως και βρω εκεί αυτό που έψαχνα.

Βίκτωρ: Και το βρήκες;

Τέρας: Ξέρεις, πατέρα, κάποιες φορές αυτό που ψάχνουμε μπορεί να είναι πιο κοντά απ' όσο νομίζουμε.

Βίκτωρ: Πατέρα. Αυτή η λέξη. Δεν περίμενα να την ακούσω ξανά.

Τέρας: Είσαι ο δημιουργός μου. Λογικό να σ' αποκαλώ έτσι.

Βίκτωρ: Φοβούμουν πως δεν θα τα κατάφερνες εκεί έξω.

Τέρας: Κι όμως επιβίωσα. Σαν το τέρας στο βιβλίο της Μαίρη.

Βίκτωρ: Εσύ δεν είσαι τέρας.

Τέρας: Εγώ... (Κλείνει τα μάτια του με τα χέρια του.)

Βίκτωρ: Τι έπαθες;

Τέρας: Άλλη μια κρίση.

Βίκτωρ: (Του πιάνει το χέρι.) Όλα θα πάνε καλά..

Τέρας: Η σκιά... Κάθε μέρα γίνεται όλο και πιο καθαρή.

Βίκτωρ: Μήπως θες να ξαπλώσεις;

Τέρας: Οι κρίσεις... Χάνω τις αισθήσεις μου και ξυπνάω μετά από ώρες. Συχνά σε κάποιο άλλο μέρος. Λες και κάποιος είχε μπει στο σώμα μου.

Βίκτωρ: Μην ανησυχείς αγόρι μου. Θα σε φροντίσει ο πατέρας σου.

Ο Βίκτωρ βοηθάει το Τέρας να βγει έξω από το δωμάτιο.

3.

Βίκτωρ: *(Αρχίζει να τακτοποιεί τον χώρο.)* Επέστρεψε. Τ' ακούς Βίκτωρ; Επέστρεψε. Κι εσύ νόμιζες πως σ' εγκατέλειψε. Πως δεν θα το ξαναδείς. Ήσουν τόσο ανόητος! Το δημιούργημα πάντα επιστρέφει στον δημιουργό του. Το ελκύει όπως ο μαγνήτης το μέταλλο. Είσαι σημαντικός γι' αυτό, Βίκτωρ. Του έδωσες ζωή. Γι' αυτό επέστρεψε. Και δεν θα φύγει ξανά. Θα μείνει εδώ. Κοντά μου.

Πως άλλαξε τόσο! Βελτίωσε την ομιλία και τη σκέψη του. Σαν κανονικός άνθρωπος. Μα τι λέω; Δεν είναι άνθρωπος. Όχι βέβαια. Είναι το τελειότερο πλάσμα που υπήρξε ποτέ. Τόσο όμορφο. Ξεχωριστό. Κάτι έχει όμως αλλάξει. Σαν να 'χει χάσει το απόλυτο θαυμασμό και σεβασμό που μου είχε. Λες να *(Παύση)* ξέρουν;

Το Τέρας μπαίνει στη σκηνή με τη θηλυκή του μορφή. Φοράει ακριβώς τα ίδια ρούχα και έχει τον ίδιο σωματότυπο. Μόνο το πρόσωπο είναι λίγο διαφορετικό με θηλυκά χαρακτηριστικά.

Τέρας: Γεια σου, Βίκτωρ.

Βίκτωρ: Γεια σου, καλή μου. Χαίρομαι τόσο που σε βλέπω. *(Την αγκαλιάζει και τη φιλάει στο μέτωπο.)* Κάθισε. Χρειάζεσαι ξεκούραση.

Τέρας: Πού ήσουν;

Βίκτωρ: Σε έψαχνα.

Τέρας: Εδώ ήμουν. Σε περίμενα.

Βίκτωρ: Πέρασε καιρός. Πέντε χρόνια και τέσσερις μήνες.

Τέρας: Δεν άντεχα κλεισμένη εδώ μέσα. Έπρεπε να δω τον κόσμο. Να μάθω...

Βίκτωρ: Θα σου μάθαινα τα πάντα εγώ.

Τέρας: Εσύ ήθελες μόνο να με 'χεις κοντά σου.

Βίκτωρ: Για να σε προστατεύσω.

Τέρας: Τα κατάφερα μια χαρά και μόνη μου. Είδα κι έμαθα πολλά. Ωστόσο...

Βίκτωρ: Ναι;

Τέρας: Δεν βρήκα αυτό που έψαχνα. Μια θεραπεία. Για τις στιγμές που χάνω τη συνείδησή μου.

Βίκτωρ: Έτσι γεννήθηκες. Δεν μπορείς να τ' αλλάξεις.

Τέρας: Θυμάσαι εκείνο τον ήχο; Αυτόν που άκουγα όταν χανόμουν στον κόσμο του ονείρου; Έχει γίνει φωνή. Η φωνή ενός άνδρα. Μακρινή και υπόκωφη. Κάποιες φορές όμως ξεχωρίζω λίγες λέξεις.

Βίκτωρ: Όπως;

Τέρας: Δεν ξέρω. Δεν βγάζουν νόημα. Ορκίζομαι όμως πως άκουσα τ' όνομά σου.

Βίκτωρ: Ίσως ήταν η φωνή μου... που σε καλούσε να επιστρέψεις κοντά μου.

Τέρας: Είναι η φωνή ενός άλλου.

Βίκτωρ: Ποιου;

Τέρας: Δεν ξέρω. Την νιώθω όμως τόσο οικεία.

Βίκτωρ: Μην την εμπιστεύεσαι.

Τέρας: Για ποιο λόγο;

Βίκτωρ: Μπορεί να σε παραπλανήσει.

Τέρας: (δισταχτικά) Δεν το νομίζω.

Βίκτωρ: (την αγκαλιάζει) Όλα θα πάνε καλά. Είσαι μαζί μου τώρα.

Τέρας: Μίλησέ μου για τη δημιουργία μου.

Βίκτωρ: Την ξέρεις την ιστορία. Σ' έπλασα από σώματα τυχαίων νεκρών. Πέρασα δυο χρόνια στο εργαστήριο. Με ελάχιστη τροφή και ύπνο. Μακριά από κάθε ανθρώπινη συντροφιά. Μ' ένοιαζε μονάχα το έργο μου.

Τέρας: Και; Είσαι ικανοποιημένος;

Βίκτωρ: Νομίζω πως άγγιξα την τελειότητα.

Τέρας: Οπότε θα 'χες κάτι καλύτερο στο μυαλό σου.

Βίκτωρ: Όχι! Δεν-

Τέρας: Πες μου για τους νεκρούς.

Βίκτωρ: Τους νεκρούς;

Τέρας: Απ' αυτούς προέρχομαι.

Βίκτωρ: Τα πτώματα τα διάλεξα τυχαία. Ήταν απλά πρώτη ύλη.

Τέρας: Δεν σε πιστεύω.

Βίκτωρ: Γιατί μ' αμφισβητείς;

Τέρας: Σίγουρα θα επέλεξες τα καλύτερα υλικά. Όπως κάνουν όλοι οι δημιουργοί. Ο μάγειρας το πιο τρυφερό κρέας και τα πιο φρέσκα λαχανικά. Ο ζωγράφος την καλύτερη ποιότητα χρωμάτων.

Βίκτωρ: Η κρίση σου. Έχει τόσο βελτιωθεί.

Τέρας: Λοιπόν;

Βίκτωρ: Καλά... Σύχναζα στα νεκροταφεία και παρακολουθούσα τις κηδείες. Ρωτούσα και μάθαινα για τις ζωές και τον χαρακτήρα

των νεκρών. Έβλεπα τα πτώματά τους. Και το ίδιο βράδυ επέστρεφα...

Τέρας: Από ποιους μ' έφτιαξες;

Βίκτωρ: Δεν έχει σημασία.

Τέρας: Πες μου.

Βίκτωρ: Είναι τόσοι πολλοί. Που να θυμάμαι...

Τέρας: Είσαι ψεύτης. Ένας άθλιος ψεύτης!

Βίκτωρ: Ηρέμησε, καλή μου. Είσαι ταραγμένη.

Το Τέρας βγάζει από το σακάκι του δύο σημειωματάρια και τα αφήνει πάνω στο τραπέζι.

Βίκτωρ: Πού τα βρήκες αυτά;

Τέρας: Εκεί που τα είχες κρύψει.

Βίκτωρ: Σου είχα απαγορέψει ν' ανοίξεις το ντουλάπι.

Τέρας: Τότε μπορείς να με θεωρήσεις μια κλέφτρα. Ένα σιχαμερό αρουραίο.

Ο Βίκτωρ έχει μια κρίση βήχα. Το Τέρας τον κοιτάει με απάθεια.

Βίκτωρ: Νερό. Λίγο νερό.

Τέρας: Όχι.

Βίκτωρ: Νερό...

Τέρας: Μόνο αν μου πεις την αλήθεια.

Βίκτωρ: Νερό...

Τέρας: Λίγος βήχας είναι. Δεν πρόκειται να πεθάνεις.

Βίκτωρ: Βοήθεια...

Το τέρας δεν απαντάει. Απλά τον κοιτάζει. Ο Βίκτωρ σταδιακά συνέρχεται.

Τέρας: Στο είπα πως θα σου περάσει.

Βίκτωρ: Είσαι σκληρή.

Τέρας: Έτσι με έπλασες.

Βίκτωρ: Δεν ήσουν έτσι.

Τέρας: Είσαι σίγουρος;

Βίκτωρ: Έχεις αλλάξει.

Τέρας: Όπως θα έλεγες κι εσύ ξαναβρήκα τη τερατώδη φύση μου.

Βίκτωρ: Ποτέ δεν σε χαρακτήρισα τέρας.

Τέρας: Έχεις καιρό να τα διαβάσεις φαίνεται. *(Ανοίγει ένα από τα σημειωματάρια και αρχίζει να διαβάζει.)* «Κομμάτια σάρκας ραμμένα μαζί. Πόσο απαίσιο θέαμα. Ένα μπαλωμένο ανθρώπινο σώμα. Ένα *(Παύση)* τέρας.» *(ξεφυλλίζει)* Ή εδώ: «Το τέρας δεν έχει ακόμα ανοίξει τα μάτια του.»

Βίκτωρ: Τα έχεις διαβάσει;

Τέρας: Πολλές φορές.

Βίκτωρ: Δεν έπρεπε να το κάνεις.

Τέρας: Πώς αλλιώς θα μάθαινα την αλήθεια;

Βίκτωρ: Το έκανα για να σε προστατεύσω.

Τέρας: Από τι;

Βίκτωρ: Τον εαυτό σου.

Τέρας: Γιατί;

Βίκτωρ: Η αλήθεια... Κάποιες φορές δεν μπορούμε να την αντέξουμε.

Τέρας: Ανοησίες.

Βίκτωρ: Το μυαλό και η γλώσσα σου δεν είχαν πλήρως αναπτυχθεί. Δεν θα καταλάβαινες.

Τέρας: Τώρα όμως;

Βίκτωρ: Δεν σου φτάνουν όσα διάβασες;

Τέρας: Δεν είναι αρκετά. Θέλω την ιστορία. Ολόκληρη. Να την ακούσω από σένα τον ίδιο. Αλλιώς θα... (Γονατίζει μπροστά του.)

Βίκτωρ: Μα τι κάνεις; Σήκω.

Τέρας: Μόνο αν μου πεις την αλήθεια.

Βίκτωρ: Υπόσχεσαι πως δεν θα φύγεις ξανά;

Τέρας: Αν είσαι ειλικρινής.

Βίκτωρ: Εντάξει. (Την βοηθάει να σηκωθεί.) Θα σου πω.

Τέρας: Πες μου για τη Μαίρη. (Κάθεται δίπλα του.) Την αλήθεια και μόνο την αλήθεια.

Βίκτωρ: Τη γνώρισα στην Ελβετία. Σε μια έπαυλη στις όχθες της λίμνης Γενεύη. Ήταν Ιούνιος του 1816. Είχα βρεθεί εκεί για να συναντήσω τον παιδικό μου φίλο τον Έρικ. Αυτός μου σύστησε έναν Άγγλο ευγενή και ποιητή.

Τέρας: Τον Πέρσι Σέλλεϋ;

Βίκτωρ: Τον Λόρδο Βύρωνα. Γοητεύτηκε από τις μελέτες μου και με κάλεσε στην έπαυλή του για να δείξω σ' αυτόν και τους φίλους του ένα απ' τα πειράματά μου. Πράγματι τους επισκέφτηκα το επόμενο βράδυ και μπροστά στα μάτια τους έδωσα ζωή στους μύες ενός νεκρού βατράχου.

Τέρας: Πώς τα κατάφερες;

Βίκτωρ: Με τον ηλεκτρισμό.

Τέρας: Και η Μαίρη;

Βίκτωρ: Ήταν εκεί. Μαζί με τον μέλλοντα σύζυγό της, τον Πέρσι.

Τέρας: Και;

Βίκτωρ: Έδειξε να γοητεύεται από το πείραμα. Ωστόσο δεν μιλήσαμε ιδιαίτερα εκείνο το βράδυ. Οι δυο ποιητές είχαν τόσο έντονη προσωπικότητα. Είχα μαγευτεί από την παρουσία τους.

Τέρας: Τότε πως;

Βίκτωρ: Θα σου πω. Ήρθε και με βρήκε λίγες μέρες αργότερα. Ήθελε να γράψει μια ιστορία τρόμου. Για έναν άνθρωπο πλασμένο από την ύλη του θανάτου. Τα σώματα των νεκρών.

Τέρας: Κι εσύ τη βοήθησες.

Βίκτωρ: Πως θα μπορούσα να της αρνηθώ; Ήταν τόσο ξεχωριστή. Σκέψου. Μια όμορφη κοπέλα δεκαοχτώ χρονών που αγαπούσε την επιστήμη μου. Ασκούσε πάνω μου μια - πώς να το πω- μια ανεξήγητη έλξη.

Τέρας: Την είχες ερωτευτεί;

Βίκτωρ: Με επισκεπτόταν καθημερινά. Κάναμε βόλτες στη λίμνη και της εξηγούσα με κάθε λεπτομέρεια τις ιδιότητες του

ηλεκτρισμού και του ανθρώπινου σώματος. Της είπα ακόμα και για εκείνο το πρώτο ανεπιτυχές πείραμά μου μ' ένα ανθρώπινο σώμα. Ήταν ένα...

Τέρας: Συνέχισε.

Βίκτωρ: Ένα κορίτσι. Κάποιο βράδυ τη βρήκα νεκρή έξω απ' το σπίτι μου. Της είχαν επιτεθεί σκυλιά. Πάλεψα σκληρά μαζί τους για να πάρω το πτώμα της.

Τέρας: Την επανέφερες;

Βίκτωρ: Πέτυχα μονάχα σπασμούς στα κάτω της άκρα. Δεν κράτησαν πολύ. Μονάχα όσο το ρεύμα έδινε ενέργεια στο κορμί της.

Τέρας: Μπορεί τα σκυλιά να της είχαν προκαλέσει ανεπανόρθωτες βλάβες.

Βίκτωρ: Πολύ πιθανόν.

Τέρας: Αν το σώμα είναι ακέραιο και ο ηλεκτρισμός κάνει την καρδιά να λειτουργήσει και πάλι, τότε ίσως-

Βίκτωρ: (μονολογεί ψιθυριστά) Θεέ μου! Μιλάει σαν τη...

Τέρας: Τι λες;

Βίκτωρ: Στο τέλος του Ιούνη έφυγα απ' τη Γενεύη.

Τέρας: Και πότε την ξαναείδες;

Βίκτωρ: Λίγα χρόνια αργότερα. Ένα βράδυ κτύπησε την πόρτα μου. Μαζί της ήταν δυο νεαροί χαμάληδες. Μετέφεραν αυτό εδώ. (Της δείχνει ένα μπαούλο που βρίσκεται στη σκηνή.)

Τέρας: Το μπαούλο μου;

Βίκτωρ: Ναι.

Τέρας: Ήρθε να μείνει μαζί σου.

Βίκτωρ: Όχι ακριβώς.

Τέρας: Τότε;

Βίκτωρ: Στο μπαούλο δεν ήταν μέσα τα ρούχα της.

Τέρας: Αλλά;

Βίκτωρ: Το σώμα του Πέρσι Σέλλεϋ.

Το Τέρας σηκώνεται και πηγαίνει πάνω από το μπαούλο. Το ανοίγει και το παρατηρεί. Ο Βίκτωρ πλησιάζει.

Τέρας: Στο μπαούλο μου; Υπήρχε ένα πτώμα;

Βίκτωρ: Κοίτα. (Σκύβει και παίρνει ένα βιβλίο) Το αλφαβητάρι σου.

Τέρας: (Το παίρνει και το ανοίγει.) Ακόμα λείπει η πέμπτη σελίδα.

Βίκτωρ: Δεν το θυμόμουν.

Τέρας: Κάποιος την έσκισε.

Βίκτωρ: Να σου διαβάσω;

Τέρας: Όχι.

Βίκτωρ: Σου άρεσε να μ' ακούς να διαβάζω.

Τέρας: Πες μου πως πέθανε ο Πέρσι.

Βίκτωρ: Πνίγηκε στην Ιταλία. Ένα μπουρίνι βούλιαξε το σκάφος του. Η Μαίρη αποτέφρωσε το σώμα του στην παραλία. Μια εξαγνιστική νεκρική πυρά. Αντάξια ενός σπουδαίου ποιητή. Έπειτα σκόρπισε τις στάχτες του στη θάλασσα.

Τέρας: Μα πριν μου είπες πως το σώμα του ήταν σ' αυτό το μπαούλο.

Βίκτωρ: Δεν κατάλαβες; Έκαψε το σώμα ενός άλλου.

Τέρας: Ποιου;

Βίκτωρ: Δεν ξέρω. Θα ξέθαψε κάποιο πτώμα και θα το έντυσε με τα ρούχα του Πέρσι.

Τέρας: Και δεν το παρατήρησε κανείς;

Βίκτωρ: Οι περισσότεροι φοβούνται να κοιτάξουν τους νεκρούς. Ιδιαίτερα τους πνιγμένους.

Τέρας: Γιατί; Είναι ακίνδυνοι.

Βίκτωρ: Είναι όμως τρομακτικοί. Τα πρόσωπά τους έχουν παραμορφωθεί.

Τέρας: Τέρατα.

Βίκτωρ: Μας θυμίζουν την ανυπαρξία που μας περιμένει.

Τέρας: Κι έπειτα ήρθε σε σένα;

Βίκτωρ: Κουβαλώντας στις αποσκευές της το πτώμα του άνδρα της.

Τέρας: Και τι σου ζήτησε;

Βίκτωρ: Να φτιάξω το τέλειο ον.

Τέρας: Από το σώμα του Πέρσι;

Βίκτωρ: Και όχι μόνο.

Τέρας: Αλλά;

Βίκτωρ: (Βγάζει από το μπαούλο ένα γυάλινο φιαλίδιο.) Το θυμάσαι;

Τέρας: Εκεί έβαζες το φάρμακό μου. Αυτό που έπαιρνα για να κοιμηθώ.

Βίκτωρ: Ήταν δικό της.

Τέρας: Δικό της;

Βίκτωρ: Από εκεί ήπια.

Τέρας: Τι ήπια;

Βίκτωρ: Το δηλητήριο.

Τέρας: Αυτοκτόνησε;

Βίκτωρ: Κάπως έτσι.

Τέρας: Και δεν την εμπόδισες;

Βίκτωρ: Όχι.

Τέρας: Γιατί;

Βίκτωρ: Στο είπα και πριν. Δεν μπορούσα να της αρνηθώ τίποτα.

Τέρας: Μα θα πέθαινε.

Βίκτωρ: Για να ζήσει και πάλι και να ενωθεί με τον Πέρσι.

Τέρας: Αυτό ήταν τρέλα.

Βίκτωρ: Υπάρχει ένας αρχαίος μύθος. Παλιός όσο κι ο κόσμος. Παραλλαγές του μπορείς να συναντήσεις σε διάφορους πολιτισμούς. Μου τον διηγήθηκε η Μαίρη εκείνο το βράδυ.

Τέρας: Τι λέει αυτός ο μύθος;

Βίκτωρ: Πως στα παλιά τα χρόνια δεν υπήρχαν άνδρες και γυναίκες.

Τέρας: Αλλά τι;

Βίκτωρ: Οι άνθρωποι ήταν ανδρόγυνα πλάσματα. Με αρσενική και θηλυκή πλευρά, οι οποίες ζούσαν αρμονικά στο ίδιο σώμα. Είχαν δύο πρόσωπα, τέσσερα χέρια και πόδια. Ένας τέτοιος συνδυασμός τους έδινε εξαιρετική δύναμη, ταχύτητα και αντοχή. Τους έκανε επίσης τρομερά έξυπνους αφού μπορούσαν να σκεφτούν με δυο εγκεφάλους. Έτσι ανέπτυξαν έναν πολιτισμό που όμοιό του δεν έχουμε δει μέχρι τώρα.

Τέρας: Και τι συνέβη στα πλάσματα; Γιατί αγνοούμε την ύπαρξή τους;

Βίκτωρ: Αφησέ με να τελειώσω. Τα πλάσματα ήταν ευτυχημένα καθώς ο καθένας είχε βρει το άλλο του μισό. Η ολοκλήρωσή τους ήταν τόσο τέλεια που είχαν ξεπεράσει σε λαμπρότητα ακόμα και τους θεούς προκαλώντας τον φθόνο τους. Έτσι αποφάσισαν να τα καταστρέψουν. Μια μέρα ξέσπασε μια άγρια καταιγίδα. Κεραυνοί πλημμύρισαν τον ουρανό. Ήταν τόσοι πολλοί που ξεπέρασαν σε λάμψη ακόμα και τον ήλιο. Η πιο φωτεινή μέρα στην ιστορία του κόσμου. Τα πλάσματα τυφλώθηκαν στιγμιαία. Ενώ πάλευαν με τη τυφλότητα οι κεραυνοί έπεσαν πάνω τους και τα χώρισαν στη μέση. Αυτός ο πόνος. Σαν να ξεριζώνουν τον ίδιο σου τον εαυτό. Αν και ήταν ακόμα τυφλά ένιωσαν την έλλειψη. Μάταια άπλωναν τα χέρια τους προσπαθώντας να αγκαλιάσουν το άλλο τους μισό. Όταν η όραση τους επανήλθε άρχισαν να ψάχνουν. Μα δυστυχώς δεν είχαν δει ποτέ το πρόσωπό του άλλου. Και ήταν τόσοι πολλοί. Πώς θα έβρισκαν το ταίρι τους; Από τότε αφιέρωσαν την υπόλοιπη ζωή τους ψάχνοντάς το. Όμως ποτέ δεν θα μπορούσαν να είναι σίγουροι. Οι κεραυνοί δεν είχαν χωρίσει μόνο το σώμα τους. Αλλά και τις ψυχές τους. Δεν θα αποκτούσαν ποτέ ξανά αυτή την απόλυτη ένωση.

Τέρας: Οι θεοί... Καταραμένοι να είναι! Γιατί απλά δεν τα σκότωσαν;

Βίκτωρ: Από μίσος... ή ίσως ανάγκη.

Τέρας: Δεν καταλαβαίνω.

Βίκτωρ: Ήξεραν πως τα λειψά πλέον πλάσματα θα ήταν δυστυχημένα. Έτσι με τον καιρό θα στρεφόταν στη λατρεία τους.

Τέρας: Σας στέρησαν την ευτυχία.

Βίκτωρ: Και την απόλυτη ολοκλήρωση. Λένε πως μόνο όταν ερωτευόμαστε και αγαπάμε νιώθουμε κάποια ψήγματα αυτής της αρχέγονης κατάστασης.

Τέρας: Κανένα δεν τα κατάφερε να βρει το άλλο του μισό; Ίσως εκείνες τις πρώτες στιγμές. Όταν ήταν ακόμα κοντά το ένα στο άλλο;

Βίκτωρ: Το ίδιο ρώτησα και τη Μαίρη.

Τέρας: Και τι σου απάντησε;

Βίκτωρ: Ελάχιστα τα κατάφεραν. Όμως τίποτα δεν ήταν το ίδιο. Έσφιγγαν ο ένας τον άλλο με όλη τους τη δύναμη. Για ώρες. Μέρρες. Ακόμα και όταν η όρασή τους επέστρεψε. Μα δεν μπορούσαν να κολλήσουν ξανά. Κάποια στιγμή κουράστηκαν. Και τότε σκέφτηκαν πως... Ίσως αγκάλιαζαν το λάθος ταίρι.

Τέρας: Οδυνηρό.

Βίκτωρ: Η μοίρα του ανθρώπου. Όσο και αν αγαπήσεις, ποτέ δεν είσαι σίγουρος πως βρήκες το άλλο σου μισό.

Τέρας: Ίσως κάποιοι να τα κατάφεραν.

Βίκτωρ: Ίσως.

Τέρας: Και τι σχέση έχει αυτός ο μύθος με την Μαίρη;

Βίκτωρ: (Της δείχνει τα σημειωματάρια.) Μου ζήτησε να φτιάξω ένα ανδρόγυνο πλάσμα.

Τέρας: Και δέχτηκες. Καταραμένε! Δεν έπρεπε να το κάνεις.

Βίκτωρ: Πίστευε πως ο Πέρσι ήταν το άλλο της μισό. Τον είχε βρει ανάμεσα σε τόσους ανθρώπους. Δεν ήθελε να τον χάσει ξανά.

Τέρας: Δεν θέλω ν' ακούσω άλλο.

Βίκτωρ: Έπεσε στα πόδια μου και μου ζήτησε να φτιάξω ένα πλάσμα από τα σώματα τους.

Τέρας: Σταμάτα.

Βίκτωρ: Δεν ήθελα να το κάνω. Όμως δεν μπορούσα να τη βλέπω να υποφέρει. Μου θύμιζε την Ελίζαμπεθ. Την αγαπημένη μου ξαδέρφη. Ήταν σαν να υπέφερε εκείνη.

Τέρας: Μην μιλάς άλλο.

Βίκτωρ: Σταδιακά άρχισε να χάνει τα λογικά της. Δεν μπορούσα να τη βλέπω να σβήνει.

Τέρας: Δεν έπρεπε. Όχι, δεν έπρεπε.

Βίκτωρ: Τα χέρια της έτρεμαν. Εγώ ο ίδιος της έδωσα το δηλητήριο.

Τέρας: Τη σκότωσες;

Βίκτωρ: Απλά τη βοήθησα ν' αυτοκτονήσει.

Τέρας: Είσαι ένα... (Αρχίζει να μεταμορφώνεται.) ένα... τέρας...

Παραπατώντας βγαίνει έξω από τη σκηνή.

4.

Βίκτωρ: Ανόητε! Γιατί της είπες την αλήθεια; Γιατί; Τώρα θα σε μισήσει. Θα σε νομίσει ψεύτη. Και θα καταλάβει πως η φωνή που ακούει στον ύπνο της είναι του Πέρσι. Μα τι λέω; Ποιος Πέρσι; Εκείνος είναι νεκρός. Η αρσενική μορφή είναι κάποιος άλλος. Ο γιος μου. Ο αγαπημένος μου γιος.

Το Τέρας με την αρσενική του μορφή μπαίνει σαστισμένο στο χώρο.

Τέρας: Πατέρα; Είδα έναν εφιάλτη. Τον βλέπω ξανά και ξανά από τη μέρα που γύρισα. Μια σκιά.

Βίκτωρ: (τον αγκαλιάζει) Μη φοβάσαι. Εγώ είμαι εδώ.

Τέρας: Η σκιά ενός ανθρώπου. Άλλοτε περπατάει και άλλοτε στέκεται. Ξαφνικά αρχίζει τις συσπάσεις. Δείχνει να υποφέρει. Μετά από λίγο χωρίζεται στα δυο. Δυο ξεχωριστές σκιές που μάταια προσπαθούν να ενωθούν και πάλι. Αγκαλιάζονται ξανά και ξανά. Μα τίποτα.

Βίκτωρ: Και εσύ τι κάνεις;

Τέρας: Θέλω να τις βοηθήσω. Μα κάθε φορά μένω κολλημένος στο ίδιο σημείο.

Βίκτωρ: Η σκιά.. Μήπως είναι αυτή που βλέπεις από παλιά;

Τέρας: Όχι. Δηλαδή ναι. Είναι μια από αυτές που δημιουργούνται μετά το χωρισμό. Σήμερα μάλιστα την είδα πιο καθαρά από κάθε άλλη φορά.

Βίκτωρ: Και πως ήταν;

Τέρας: Μια γυναίκα. Δεν μπορούσα να δω καλά το πρόσωπό της. Ήθελα όμως τόσο να ενωθώ μαζί της. Και ζήλεψα την άλλη σκιά. Ήθελα να πάρω τη θέση της.

Βίκτωρ: Ανοησίες.

Τέρας: Ήταν θλιμμένη. Προσπάθησα να την παρηγορήσω. Όμως δεν μ' άκουγε. Της φώναξα μ' όλη μου τη δύναμη. Μα τίποτα. Λες και ήταν χιλιόμετρα μακριά. Σε κάποιον άλλο κόσμο.

Βίκτωρ: Όνειρο ήταν.

Τέρας: Τότε θέλω να την ονειρευτώ και πάλι. Το επιθυμώ όσο τίποτα άλλο στον κόσμο.

Βίκτωρ: Ακόμα και τη συντροφιά του πατέρα σου;

Τέρας: Συγχώρεσε με.

Βίκτωρ: Πρέπει να την ξεχάσεις.

Τέρας: Δεν θέλω.

Βίκτωρ: Πρέπει.

Τέρας: Μα πατέρα...

Βίκτωρ: Είναι για το καλό σου. (Του χαϊδεύει τα μαλλιά.) Μήπως πεινάς;

Τέρας: Όχι.

Βίκτωρ: Είσαι χλωμός. Πρέπει να σε φροντίσω. (Σηκώνεται όμως το Τέρας τον εμποδίζει.)

Τέρας: Μείνε λίγο ακόμα. Ας συζητήσουμε όπως παλιά.

Βίκτωρ: Εντάξει.

Τέρας: Πες μου για εκείνη τη συγγραφέα. Αυτή που έγραψε το *Φρανκεστάιν*.

Βίκτωρ: Ας ξεχάσουμε το καταραμένο βιβλίο.

Τέρας: Αφού είσαι ο πρωταγωνιστής.

Βίκτωρ: Όχι εγώ. Ένας φανταστικός χαρακτήρας που φέρει τ' όνομά μου.

Τέρας: Πες μου την αλήθεια. Δημιούργησες εκείνο τον δαίμονα;

Βίκτωρ: Φυσικά και όχι.

Τέρας: Θα ήταν ο αδερφός μου.

Βίκτωρ: Ποτέ! Εσύ είσαι ένα ευγενές πλάσμα. Ενώ εκείνος...

Τέρας: Ήταν μόνος στον κόσμο. Τον είχε απαρηθεί ακόμα και ο ίδιος του ο δημιουργός.

Βίκτωρ: Ποτέ δεν θα 'κανα κάτι τέτοιο.

Τέρας: Πες μου για τη Μαίρη.

Βίκτωρ: Δεν θυμάμαι πολλά. Την είδα μόνο μια φορά στη ζωή μου.

Τέρας: Πες μου κάτι για αυτή. Το σιδήποτε.

Βίκτωρ: Ήταν εύθραυστη. Τέτοια πλάσματα δεν αντέχουν πολύ.

Τέρας: Λυπάμαι.

Βίκτωρ: Έτσι είναι οι άνθρωποι.

Τέρας: Έχει περάσει καιρός απ' τον θάνατό της;

Βίκτωρ: Δεν ξέρω. Γιατί ρωτάς;

Τέρας: Τίποτα. Ξέχασέ το.

Βίκτωρ: Ναι, ας ξεχάσουμε τους νεκρούς. (σηκώνεται) Πρέπει να γιορτάσουμε την επιστροφή σου. Θα ετοιμάσω το δείπνο.

Τέρας: Πατέρα.

Βίκτωρ: Ναι;

Τέρας: Χαίρομαι που γύρισα.

Βίκτωρ: Κι εγώ.

Τέρας: Δεν θέλω να ξαναφύγω.

Βίκτωρ: Θα είσαι ευτυχισμένος εδώ. (αποχωρεί)

5.

Το Τέρας μόνο του στη σκηνή. Πηγαίνει μπροστά από ένα σκεπασμένο καθρέπτη. Αφαιρεί το σεντόνι και παρατηρεί τον εαυτό του.

Τέρας: Δεν μοιάζω με τέρας. Έχει δίκιο ο πατέρας. Όμως κάτι με κάνει να νιώθω το πλάσμα της Μαίρη αδερφό μου. Λες να υπήρξε; Να έκανε όλες αυτές τις ανόσιες πράξεις; Επειδή ο πατέρας τ' αρνήθηκε; Σκάσε! Πως τολμάς να τον αμφισβητείς; Σου είπε πως εκείνος ο δαίμονας δεν υπήρξε ποτέ. Ο καλός μου ο πατέρας. Ποτέ δεν θα μου έλεγε ψέματα. Θα γινόμουν κι εγώ άραγε τέρας χωρίς την αγάπη του; Θα σκότωνα και θα βασάνιζα αθώους; Νιώθω να έχω μια διπλή φύση. Μια ανθρώπινη και μια τερατώδη. Παλεύουν μεταξύ τους. Αλλά ευτυχώς η ανθρώπινη είναι πιο ισχυρή. Όμως φοβάμαι. Μπορεί να έρθει η μέρα που... η τερατώδη θα υπερισχύσει. Και τότε θα γίνω ένα κτήνος. Όπως σ' εκείνο το άθλιο στενό στο Λονδίνο. Τ' αγόρια με βρήκαν να κοιμάμαι. Ονειρευόμουν τη σκιά και φοβόμουν. Με έβρισαν. Με χτύπησαν. Δεν μπόρεσα να ελέγξω τον εαυτό μου. Καταραμένε! Δεν έπρεπε. Κι όμως σου άρεσε! Όταν έπιασες εκείνο τ' αγόρι. Έβαλες τα χέρια σου γύρω απ' το λαιμό του. Ένιωθες τη δύναμή σου. Τον φόβο του. Τη μυρωδιά απ' τα κάτουρά του. Δεν μπορούσε να αναπνεύσει. Ήθελες να το δεις να πεθαίνει. Έσφιγγες. Έσφιγγες. Ένα ρίγος διαπέρασε το κορμί σου. Δεν το έκανα όμως. Μια φωνή με απέτρεψε. Η δική μου; Της σκιάς; Ποτέ δεν κατάλαβα. «Μην το κάνεις. Είσαι καλός. Είσαι άνθρωπος.» Ακόμα θυμάμαι εκείνα τα λόγια. «Είσαι άνθρωπος.» Είσαι; Ναι, είμαι. Δηλαδή έτσι νομίζω. Για αυτό πρέπει να μείνω κοντά στον πατέρα. Η αγάπη του θα με σώσει.

Μα είναι αρκετή; Γιατί δεν νιώθω πλήρης; Ευτυχισμένος; Ίσως χρειάζομαι κι εγώ μια νύφη. Όπως εκείνο το τέρας. Θα μπορούσε άραγε να μου φτιάξει ένα ταίρι; Μια σύντροφο. Θα πάω στα νεκροταφεία και θα του βρω τα καλύτερα πτώματα. Νεκρές που θα μοιάζουν σ' εκείνη. Τη γυναίκα του ονείρου μου. Και εκείνος θα μου τη φτιάξει. Έτσι θα πάψει να εμφανίζεται στ' όνειρό μου. Θα την έχω δική μου. Κρίμα μόνο που... Αν η Μαίρη είχε πεθάνει πρόσφατα... Θα μπορούσες να κλέψεις το σώμα της. Δεν ξέρω γιατί αλλά από τότε που διάβασα το βιβλίο της τη σκέφτομαι συνεχώς. Μαίρη. Μαίρη Σέλλειϋ. Πως μπόρεσες, εσύ, μια κοπέλα, να γράψεις ένα τέτοιο έργο; Τυχερός ο πατέρας που σε γνώρισε. Ακόμα πιο

τυχερός εκείνος ο Σέλλεϋ. Φαντάζομαι το πρόσωπό και το σώμα σου. Τη φωνή σου. Συχνά σου δίνω τη μορφή της γυναίκας του ονείρου μου. Της σκιάς που κάποτε με φόβιζε τόσο. Πόσο θέλω και πάλι να ονειρευτώ. *(Αποχωρεί. Ακούγεται η φωνή του.)* Θα δεχτεί άραγε να μου φτιάξει μια νύφη; Ο καλός μου ο πατέρας.

6.

Ο Βίκτωρ μπαίνει στη σκηνή. Ψάχνει το Τέρας.

Βίκτωρ: Μα που πήγε; Λες να έφυγε πάλι; Μα μου υποσχέθηκε. Είπε πως είναι ευτυχισμένο.

Βάζει βιαστικά το παλτό του. Ωστόσο τη στιγμή που ανοίγει την πόρτα εμφανίζεται η θηλυκή μορφή.

Τέρας: Πού πας Βίκτωρ;

Βίκτωρ: Εδώ είσαι; Κι εγώ νόμιζα πως...

Τέρας: Δεν θα φύγω μέχρι να ικανοποιήσεις το αίτημά μου.

Βίκτωρ: Τι θέλεις;

Τέρας: Για αρχή να καταλάβεις τη δυστυχία μου.

Βίκτωρ: Εσύ επέμενες να μάθεις την αλήθεια. Αν δεν ήξερες, θα ήσουν ευτυχισμένη.

Τέρας: Ποτέ δεν ήμουν στα αλήθεια ευτυχισμένη. Ξέρεις γιατί; Ήξερα για εκείνα τα πλάσματα, Βίκτωρ. Ήξερα. Ακόμα και χωρίς να γνωρίζω τον μύθο. Από τις πρώτες στιγμές της ύπαρξής μου είχα εκείνη την αίσθηση. Μια έλλειψη. Ένα κενό. Ένιωθα ατελής. Γι' αυτό έφυγα. Για να βρω το άλλο μου μισό.

Βίκτωρ: Είχες εμένα.

Τέρας: Δεν είναι το ίδιο.

Βίκτωρ: Η αγάπη του δημιουργού σου είναι αρκετή.

Τέρας: Όχι!

Βίκτωρ: Επιμένω πως ήσουν ευτυχισμένη.

Τέρας: Έτσι νόμιζες.

Βίκτωρ: Έτσι ήταν. Η παρουσία μου σε γέμιζε χαρά. Καμιά κόρη δεν υπήρξε τόσο τυχερή. Όμως εσύ μπήκες στον πειρασμό. Ήθελες να μάθεις. Και ιδού! Να τι σου έφερε η γνώση. Πόνο και δυστυχία.

Τέρας: Δεν είσαι εγώ. Δεν μπορείς να ξέρεις πως νιώθω.

Βίκτωρ: Γιατί γύρισες;

Τέρας: Έπρεπε να μιλήσω μαζί σου. Να με βοηθήσεις.

Βίκτωρ: Μπορώ να κάνω τα πάντα για σένα. Φτάνει να είναι για το καλό σου.

Τέρας: Το καλό μου; Με ποιο δικαίωμα αποφασίζεις για το καλό μου;

Βίκτωρ: Είμαι ο δημιουργός σου.

Τέρας: Που οφείλει να με αφήνει ελεύθερη. Όπως έκανε ο δικός σας Δημιουργός.

Βίκτωρ: Μην μιλάς για αυτόν. Είναι απών. Ενώ εγώ... Δες με. Είμαι εδώ.

Τέρας: Τότε άκουσέ με. Κατάλαβε πως νιώθω.

Βίκτωρ: Μπορώ να κάνω πολλά περισσότερα.

Τέρας: Να τον ψάχνεις για χρόνια. Να υποφέρεις. Και να φοβάσαι πως όλα είναι μάταια. Να μην γνωρίζεις πως είναι συνεχώς μαζί σου. Πως είστε το ίδιο πλάσμα.

Βίκτωρ: (την αγκαλιάζει) Ξέχνα τα όλα. Σαν να μην τα 'μαθες ποτέ.

Τέρας: Καταραμένε! Απέτυχε! Η Μαίρη σου ζήτησε ένα ανδρόγυνο πλάσμα. Ότι πιο τέλειο υπήρξε ποτέ. Κι εσύ; Κοίτα με! Κοίτα τι έφτιαξες!

Βίκτωρ: Μα είσαι ένα τέλειο πλάσμα.

Τέρας: Ανοησίες. Το ξέρεις καλά πως δεν τα κατάφερες.

Βίκτωρ: Η ατέλειά σου σε κάνει ξεχωριστή.

Τέρας: Είσαι ανάξιος του Φρανκεστάιν της Μαίρη. Εκείνος αναγνώρισε το σφάλμα του. Είδε αμέσως πόσο απαίσιος ήταν εκείνος ο δαίμονας. Εσύ ακόμα και αν ήμουν το πιο απεχθές πλάσμα στον κόσμο, θα συνέχιζες να με βλέπεις ιδανική.

Βίκτωρ: Όπως κάθε πατέρα.

Τέρας: Ξέρεις κάτι. Ούτε ο δικός σας Δημιουργός τα κατάφερε και τόσο καλά τελικά. Όμως δεν ήταν ψεύτης όπως εσύ.

Βίκτωρ: Μπορεί. Όμως και πάλι είμαι καλύτερός του.

Τέρας: Εσύ;

Βίκτωρ: Ποτέ δεν σας έδιωξα από το σπίτι μου. Κι επιπλέον συγχώρεσα τη φυγή σας. Σας δέχτηκα πίσω.

Τέρας: Δεν είναι αρκετό.

Βίκτωρ: Τι θέλεις να κάνω;

Τέρας: Να ικανοποιήσεις το αίτημά μου.

Βίκτωρ: Αλλιώς;

Τέρας: Θα σου στερήσω ότι πολυτιμότερο έχεις.

Το Τέρας πάει μέχρι το μπαούλο. Παίρνει το φιαλίδιο με το οποίο αυτοκτόνησε η Μαίρη και χύνει μέσα του ένα υγρό από ένα άλλο φιαλίδιο που έχει μαζί της.

Βίκτωρ: Τι κάνεις εκεί;

Τέρας: Ετοιμάζω το φάρμακό μου. Όπως παλιά.

Βίκτωρ: Και τι φάρμακο είναι αυτό;

Τέρας: Αναλγητικό. Μόλις το πάρω δεν θα νιώσω ξανά το κενό.

Βίκτωρ: Δεν θα το κάνεις.

Τέρας: Θ' αυτοκτονήσω. Όπως εκείνη.

Βίκτωρ: Μα έτσι θα πεθάνει κι αυτός.

Τέρας: Θα τον σώσω απ' τη δυστυχία του.

Βίκτωρ: Δώσε μου το. *(Πηγαίνει αργά προς το μέρος της)*

Τέρας: Μη προχωράς. Άλλο ένα βήμα και θα το πιω.

Βίκτωρ: *(σταματάει.)* Πολύ καλά. Ακούω το αίτημά σου.

Τέρας: Να διορθώσεις το λάθος σου. Να με κάνεις ένα τέλειο πλάσμα ώστε να συνυπάρχω και να επικοινωνώ μαζί του.

Βίκτωρ: Αυτό είναι αδύνατο.

Τέρας: Θυμάσαι τι μου 'λεγες όταν μάθαινα να διαβάζω;

Βίκτωρ: Δεν μπορούσες να πεις το «ξι».

Τέρας: Το διάβαζα «ψι». Ψυράφι. Ψανά. Ψαφνικά.

Βίκτωρ: Κάθε μεσημέρι κάναμε πρόβα. «Κου» και «σου». «Ξου». «Κου» και «σου». «Ξου». Και σιγά σιγά τα κατάφερες όμως. Η πρώτη σου λέξη ήταν...

Τέρας: Ξένος.

Βίκτωρ: Σωστά.

Τέρας: «Μπορείς να καταφέρεις τα πάντα. Αρκεί να το θελήσεις.»

Βίκτωρ: Ξένος...

Τέρας: Αυτό μου έλεγες, πατέρα. «Τα πάντα. Αρκεί να το θελήσεις.»

Βίκτωρ: Κάποιες φορές η θέληση δεν είναι αρκετή.

Τέρας: Δηλαδή μου έλεγες ψέματα;

Βίκτωρ: Προσπάθησα καλή μου. Προσπάθησα. Όμως είναι αδύνατο.

Τέρας: Όπως η ανάσταση δυο νεκρών σωμάτων;

Βίκτωρ: Δεν είναι το ίδιο.

Τέρας: Διαφωνώ.

Βίκτωρ: Κι όμως. Η ζωή προϋπήρχε στα σώματά σας. Εγώ απλά τους την έδωσα πίσω. Αυτό όμως που μου ζητάτε. Εσύ. Η Μαίρη. Είναι τόσο δύσκολο. Κάτι που δεν έχει γίνει ποτέ.

Τέρας: Και ο μύθος;

Βίκτωρ: Είναι απλά μια όμορφη ιστορία. Τίποτα περισσότερο. Σκέψου λογικά. Είναι δυνατόν κάποιο πλάσμα να χωριστεί στη μέση και να επιζήσει;

Τέρας: Μην μας προδίδεις.

Βίκτωρ: Κανείς άνθρωπος δεν μπορεί να το κάνει.

Τέρας: Ένας θεός όμως;

Βίκτωρ: Ένας θεός... φαντάζομαι ναι. Ένας πραγματικός δημιουργός.

Τέρας: Γίνε λοιπόν εσύ αυτός ο δημιουργός. Ξεπέρασε τον δικό σου.

Βίκτωρ: Εγώ;

Τέρας: Θεός. (Γονατίζει μπροστά του.)

Βίκτωρ: Τι κάνεις εκεί;

Τέρας: Προσεύχομαι στον θεό μου.

Βίκτωρ: Σήκω!

Τέρας: Πατέρα μου και θεέ μου. Εσύ που νίκησες τον θάνατο-

Βίκτωρ: Σταμάτα...

Τέρας: Που πήρες δυο άψυχα σώματα και τους έδωσες ξανά τη ζωή.

Βίκτωρ: Όχι...

Τέρας: Που εξύψωσες το είδος σου στη σφαίρα του θείου. Ζωοδότη δημιουργέ μου, άκουσε αυτή την παράκληση και δείξε τη δύναμή σου. Πάρε εμένα, το εκλεκτό σου παιδί. κι εξάλειψε όλα τα ελαττώματα μου. Χάρισέ μου ένα νέο κορμί. Και κάνε με το τέλειο ανδρόγυνο ον. Κύριέ μου, σώσε με.

Βίκτωρ: Ο Κύριος σου;

Τέρας: Και θεός μου.

Βίκτωρ: Αυτή η προσευχή... Με κάνει να...

Τέρας: Διόρθωσέ μας και θα σε λατρεύουμε καθημερινά. Κάθε ώρα, κάθε λεπτό.

Βίκτωρ: Δεν μπορώ να το κάνω.

Τέρας: Είναι η ευκαιρία σου, κύριέ μου. Θα φτιάξεις εμάς. Έπειτα κι άλλους. Τέλεια ερμαφρόδιτα πλάσματα που θα γεμίσουν τον κόσμο.

Ευτυχισμένα πλάσματα. Που δεν θα ξέρουν τι σημαίνει πόνος και δυστυχία. Θα αναγεννήσεις το ανθρώπινο είδος. Θα κάνεις τον κόσμο ένα παράδεισο. Και όλοι θα σ' αγαπούν και θα σε λατρεύουν.

Βίκτωρ: Εγώ; Δημιουργός μιας νέας φυλής;

Τέρας: Της τέλειας φυλής.

Βίκτωρ: Πώς ένα ατελές πλάσμα να φτιάξει το τέλειο;

Τέρας: Αυτή είναι η μέγιστη πρόκληση.

Βίκτωρ: Σήκω!

Τέρας: Μονάχα όταν με σπλαχνιστείς.

Βίκτωρ: Δεν θ' αντέξετε την επέμβαση.

Τέρας: Το ξέρω.

Βίκτωρ: Και δεν φοβάσαι τον θάνατο;

Τέρας: Εκείνη τον φοβήθηκε;

Βίκτωρ: Όχι.

Τέρας: Πως μου ζητάς λοιπόν να δειλιάσω;

Βίκτωρ: Η ανυπαρξία είναι κάτι το τρομερό.

Τέρας: Το κάθε άλλο. Θα νεκρώσουν όλα μέσα μου. Δεν θα νιώθω το καταραμένο κενό.

Βίκτωρ: Ούτε και θα τον αγαπάς όμως.

Τέρας: Δεν θα κρατήσει πολύ. Θα μας αναστήσεις.

Βίκτωρ: Κι αυτός; Θα θέλει να πεθάνει;

Τέρας: Φυσικά. Εκτός αν... Ξέρει για μένα, έτσι δεν είναι; (Ο Βίκτωρ δεν απαντάει.) Ανόητη! Ανόητη! Εσύ φταις! Εσύ! (σηκώνεται)

Βίκτωρ: Δεν είδε ποτέ τις σημειώσεις μου, σωστά;

Τέρας: Όποτε άρχιζα να χάνω τις αισθήσεις μου, τις έβαζα πίσω στην κρυψώνα τους. Δεν ξέρω γιατί.

Βίκτωρ: Για να τον προστατέψεις. Δεν ήθελες να νιώσει ότι κι εσύ. Είδες; Δεν διαφέρουμε και πολύ τελικά.

Τέρας: Σταμάτα.

Βίκτωρ: Είσαι δυνατή. Εκείνος όμως όχι.

Τέρας: Εκείνος...

Βίκτωρ: Επέστρεψε στον πατέρα του και είναι ευτυχισμένος.

Τέρας: Ευτυχισμένος;

Βίκτωρ: Πως μπορείς να του στερήσεις την ευτυχία;

Τέρας: Χωρίς εμένα; Πώς... πώς γίνεται;

Βίκτωρ: Είστε αλλιώτικοι. Δυο διαφορετικά πλάσματα στο ίδιο σώμα. Άκουσέ με. Δεν θ' αντέξει. Θα τον συνθλίψει το βάρος της γνώσης.

Τέρας: Ευτυχισμένος...

Βίκτωρ: Θα σηκώσουμε το βάρος γι' αυτόν. Και θα δεις. Θα γίνουν όλα όπως παλιά. Η αγάπη του πατέρα σας φτάνει.

Τέρας: Ευτυχισμένος. (Αρχίζει να μεταμορφώνεται. Ο Βίκτωρ τρέχει κοντά της. Παίρνει το φιαλίδιο από τα χέρια της και τη βοηθάει να αποχωρήσει.) Ευτυχισμένος.

7.

Ο Βίκτωρ μόνος στη σκηνή. Ψάχνει στο μπαούλο της Μαίρη. Βρίσκει το παλιό φλάουτο του Τέρατος. Αρχίζει να παίζει μια μελαγχολική μελωδία. Η αρσενική μορφή μπαίνει στη σκηνή.

Τέρας: Τι όμορφος ήχος.

Βίκτωρ: Το φλάουτό σου.

Τέρας: (Το παίρνει στα χέρια του.) Έπαιζα μόλις ξυπνούσα.

Βίκτωρ: Πόσο μου άρεσε να σ' ακούω.

Τέρας: Στεκόσουν έξω από την πόρτα. Κι άκουγες τη μουσική. Ποτέ δεν έμπαινες μέσα. Όμως ήξερα πως ήσουν εκεί. Έτσι έπαιζα όσο καλύτερα μπορούσα. Για να σ' ευχαριστήσω.

Βίκτωρ: Δεν έπρεπε να σταματήσεις να παίζεις.

Τέρας: Αφού έσπασε.

Βίκτωρ: Στο έφτιαξα.

Τέρας: Δεν έπρεπε όμως να παίξω ξανά.

Βίκτωρ: Γιατί όμως; Ποτέ δεν μου είπες.

Τέρας: Εκείνο το πρωί ξύπνησα τρομαγμένος. Είχα δει τον εφιάλτη και πάλι. Είχα τόσο ανάγκη τη μουσική. Να γαληνεύσω. Να ξεχάσω τους φόβους μου. Το όργανο όμως δεν ήταν στη θέση του. Έψαξα σε όλο το δωμάτιο. Τελικά ήταν κάτω από το κρεβάτι. Σπασμένο.

Βίκτωρ: Σε βρήκα να τρέμεις.

Τέρας: Με πήρες αγκαλιά. Και κάτι μου ψιθύρισες. Θυμάσαι;

Βίκτωρ: Ο πόθος της πεταλούδας για το άστρο.¹

¹ Στίχος από το ποίημα του Πέρσι Σέλλεϋ "Το---"

Τέρας: Ποτέ δεν θα ξεχάσω αυτή την πρόταση.

Βίκτωρ: Οι λέξεις. Η μουσική της φυλής μας.

Τέρας: (Του δίνει πίσω το φλάουτο.) Καταλαβαίνεις τώρα γιατί δεν έπαιξα ποτέ ξανά; Δεν μπορούσα να βασιστώ σε αυτό. Ήταν εύθραυστο. Θα έσπαγε και πάλι. Θα με πρόδιδε.

Βίκτωρ: Τώρα όμως; Δεν φοβάσαι πια τη σκιά.

Τέρας: Σωστά.

Βίκτωρ: Θα παίξεις λοιπόν για μένα;

Τέρας: Έχω ξεχάσει.

Βίκτωρ: Μόλις το πιάσεις στα χέρια σου θα θυμηθείς.

Τέρας: Ίσως. Πρώτα όμως θα μου κάνεις μια χάρη.

Βίκτωρ: Ότι θέλεις.

Τέρας: Μίλησέ μου ξανά για εκείνη.

Βίκτωρ: Για ποια;

Τέρας: Τη Μαίρη.

Βίκτωρ: Όχι.

Τέρας: Τη σκέφτομαι συνεχώς.

Βίκτωρ: Πρέπει να τη ξεχάσεις.

Τέρας: Σε παρακαλώ, πατέρα. Πες μου.

Βίκτωρ: Σου είπα πως δεν θυμάμαι πολλά.

Τέρας: Πώς ήταν το πρόσωπό της;

Βίκτωρ: Δεν θα σου πω.

Τέρας: Μόνο αυτό. Και υπόσχομαι πως δεν θ' αναφέρω ξανά τ' όνομά της.

Βίκτωρ: Δεν ήταν όμορφη.

Τέρας: Πώς;

Βίκτωρ: Το σώμα της είχε άσχημες αναλογίες. Το μάτια της ήταν μικροσκοπικά και τα μαλλιά της-

Τέρας: Φτάνει. Μη μου πεις-

Βίκτωρ: Η εικόνα της ήταν σχεδόν αποκρουστική.

Τέρας: Ένα τέρας;

Βίκτωρ: Περίπου.

Τέρας: Και ο Σέλλεϋ; Γιατί την παντρεύτηκε τότε;

Βίκτωρ: Δεν ξέρω. Μπορεί να γοητεύτηκε από τη φαντασία της.

Τέρας: Ένα τέρας. Σαν και μένα.

Βίκτωρ: Εσύ δεν είσαι τέρας. (τον αγκαλιάζει) Πρέπει να τη ξεχάσεις. Αυτή και κάθε άλλη γυναίκα. Η συντροφιά του πατέρα σου είναι αρκετή.

Τέρας: Είναι;

Βίκτωρ: Ξέχασες πόσο δυστυχισμένος ήσουν μετά τη φυγή σου;

Τέρας: Ναι, σωστά...

Βίκτωρ: Τώρα όμως όλα είναι όπως παλιά.

Τέρας: Πατέρα;

Βίκτωρ: Πες μου καλέ μου.

Τέρας: Ακόμα νιώθω δυστυχισμένος.

Βίκτωρ: Έτσι νομίζεις. Έζησες καιρό μόνος σου. Χωρίς κανένα να σε νοιάζεται. Και τώρα που βρήκες και πάλι την ευτυχία δεν μπορείς να την αναγνωρίσεις.

Τέρας: Εγώ... δεν...

Βίκτωρ: Ησύχασε. Εγώ είμαι εδώ.

Τέρας: (Σηκώνεται απότομα.) Λυπάμαι. Θα μείνω για πάντα δυστυχισμένος. Εκτός αν...

Βίκτωρ: Ναι;

Τέρας: Αν με βοηθήσεις.

Βίκτωρ: Για σένα μπορώ να κάνω τα πάντα.

Τέρας: Τότε μπορείς να μου φτιάξεις ...

Βίκτωρ: Γιατί σταμάτησες;

Τέρας: Διστάζω να στο πω.

Βίκτωρ: Τρέμεις.

Τέρας: Είναι γιατί...

Βίκτωρ: (Του χαϊδεύει τα μαλλιά.) Μη φοβάσαι. Πες μου.

Τέρας: Σου ζητώ ταπεινά να μου φτιάξεις (Παύση) μια νύφη.

Βίκτωρ: Πώς είπες;

Τέρας: Ένα ταίρι.

Βίκτωρ: Το καταραμένο βιβλίο! Δεν έπρεπε να το διαβάσεις.

Τέρας: Ακόμα κι εκείνο το τέρας είχε ανάγκη μια σύντροφο.

Βίκτωρ: Δεν είχε την αγάπη του δημιουργού του.

Τέρας: Το ξέρω.

Βίκτωρ: Γιατί λοιπόν είσαι αχάριστος;

Τέρας: Μια σύντροφος είναι κάτι... το διαφορετικό.

Βίκτωρ: Ανοησίες.

Τέρας: Όσο έλειπα μελέτησα με τις ώρες τη φύση. Κάθε πλάσμα έχει σύντροφο.

Βίκτωρ: Τα κατώτερα πλάσματα. .

Τέρας: Είναι χρέος σου να με βοηθήσεις.

Βίκτωρ: Χρέος; Μιλάς σαν εκείνον τον δαίμονα.

Τέρας: Συγνώμη, πατέρα. Ζητάω απλά άλλη μια πράξη αγάπης. Η δημιουργία της θα μας φέρει την ευτυχία. Εγώ και η γυναίκα μου θα σε αγαπάμε και θα σε φροντίζουμε. Θα είμαστε αιώνια δικοί σου.

Βίκτωρ: (τον αγκαλιάζει) Είσαι μπερδεμένος. Το όνειρο, η σκιά, το βιβλίο. Οι κακουχίες που πέρασες. Έχεις χαθεί. Δεν γνωρίζεις το καλό και το κακό.

Τέρας: Δηλαδή αρνείσαι;

Βίκτωρ: Ναι.

Τέρας: *(Προσπαθεί να φύγει. Ο Βίκτωρ τον εμποδίζει.)* Άσε με!
(Ελευθερώνεται και αποχωρεί.)

8.

Ο Βίκτωρ μένει μόνος στη σκηνή. Κοιτάζει το μπαούλο. Βρίσκει μια παλιά πάνινη κούκλα. Την κρατάει και της μιλάει.

Βίκτωρ: Ελίζαμπεθ. Είδες; Γύρισαν. Στο είπα πως θα γυρίσουν μια μέρα. Δεν είναι όμως τα πλάσματα που ήξερες. Θυμάσαι; Μόλις ο ένας έκλεινε τα μάτια του, ξυπνούσε ο άλλος. Έτσι δεν ξεκουραζόσουν ποτέ. Άκουσες τα αιτήματά τους; Τι λες; Να προσπαθήσω; Να του φτιάξω μια νύφη. Μα έτσι θα ραγίσει η καρδιά της. Να τους ενώσω; Πώς όμως θα συνυπάρξουν; Κάποτε ίσως να τα κατάφερνα. Μα πλέον έχω γεράσει. Το μυαλό μου. Η τέχνη μου. Έχουν φθίνει. Έπρεπε να το κάνω στην αρχή. Όμως φοβήθηκα. Μην με κατηγορείς. Δεν ήσουν εκεί. Δεν ξέρεις πόσο κουράστηκα. Τι θυσίες έκανα για να τους φτιάξω. Τους έκρουσα την αλήθεια για το καλό τους. Όχι! Αυτό που λες είναι ψέμα. Δεν ζηλεύω. Δεν φοβάμαι πως θα αγαπήσουν ο ένας τον άλλο περισσότερο από μένα; Όχι! Όχι! Ήταν δυο νέα πλάσματα. Το καταλαβαίνεις; Δεν ήξεραν τίποτα για τον κόσμο. Δεν μπορούσαν να μιλήσουν, να περπατήσουν, να φάνε. Φοβόταν τα πάντα. Ξέρεις τι αγώνα έδωσα για να τους κάνω ανθρώπους; Αυτό είναι το σπουδαιότερο επίτευγμα μου. Όχι η δημιουργία τους. Έπρεπε πρώτα να γίνουν άνθρωποι. Κι έπειτα να μάθουν την αλήθεια.

Η θηλυκή μορφή μπαίνει στη σκηνή. Μόλις βλέπει τον Βίκτωρ με την κούκλα τρέχει προς το μέρος του.

Τέρας: Η Ελίζαμπεθ. (Παίρνει την κούκλα.) Το αγαπημένο μου κορίτσι. Είναι βρώμικη. Και το πρόσωπό της έχει φθαρεί. Της έχει φύγει το ένα μάτι. Και τα μαλλάκια της...

Βίκτωρ: Δεν έπρεπε να την εγκαταλείψεις.

Τέρας: Μοιάζει με τέρας.

Βίκτωρ: Θα σου φέρω μια καινούρια.

Τέρας: Όχι.

Βίκτωρ: Αφού σ' αρέσουν οι κούκλες.

Τέρας: Θα τη φτιάξω. Πρώτα θα την πλύνω. Έπειτα θα κόψω για εκείνη λίγες τούφες απ' τα μαλλιά μου. Θα της φτιάξω κι ένα μάτι. Ίσως της ράψω κι ένα νέο φόρεμα.

Βίκτωρ: Δεν θα γίνει όπως ήταν παλιά.

Τέρας: Θα είναι ακόμα καλύτερη.

Βίκτωρ: Καλή μου...

Τέρας: Τα πάντα είναι εφικτά. Αρκεί να το θελήσεις.

Βίκτωρ: Δεν είναι έτσι.

Τέρας: Ακόμα και τα πιο παράλογα.

Βίκτωρ: Πόσες φορές θα στο πω; Είναι απλά ένας μύθος.

Τέρας: Θα μας χωρίσεις. Θα δημιουργήσεις δυο νέους, ξεχωριστούς ανθρώπους.

Βίκτωρ: Ο πόνος θα είναι μεγάλος.

Τέρας: Θα τον αντέξουμε.

Βίκτωρ: Μπορεί να πεθάνετε.

Τέρας: Κι εσύ θα μας αναστήσεις.

Βίκτωρ: Δεν θα είστε πια ενωμένοι.

Τέρας: Το ξέρω.

Βίκτωρ: Θα το αντέξεις;

Τέρας: Δεν υπάρχει άλλη λύση. Μόνο αν χωριστούμε η Μαίρη θα βρει και πάλι τον Πέρσι και ο Πέρσι την Μαίρη.

Βίκτωρ: Δεν έχεις καταλάβει;

Τέρας: Ποιο πράγμα;

Βίκτωρ: Δεν είσαι η Μαίρη. Ούτε εκείνος ο Πέρσι.

Τέρας: Αφού με έφτιαξες από το σώμα της. Κοίτα τα χέρια μου. Μ' αυτά έγραφε. Κοίτα τα μάτια μου. Μ' αυτά διάβαζε. Κι εδώ, μέσα στο κρανίο μου, βρίσκεται το μυαλό της. Αυτό που επινόησε την ιστορία του τέρατος.

Βίκτωρ: Δεν είναι αρκετό.

Τέρας: Τι μου λείπει;

Βίκτωρ: Δεν έχεις τις μνήμες της. Ούτε σκέφτεσαι όπως εκείνη.

Τέρας: Πώς γίνεται;

Βίκτωρ: Έχετε άλλες ψυχές.

Τέρας: Δεν το δέχομαι.

Βίκτωρ: Το σώμα μας δεν είναι ο εαυτός μας. Είναι απλά ύλη που ανακυκλώνεται με τη ζωή και το θάνατο.

Τέρας: Θες να πεις πως το σώμα σου κάποτε άνηκε σε κάποιον άλλο;

Βίκτωρ: Όχι μ' αυτή τη μορφή.

Τέρας: Γιατί τότε νιώθω αυτό το κενό;

Βίκτωρ: Όλα είναι στο μυαλό σου.

Τέρας: Όχι.

Βίκτωρ: Άκουσέ με.

Τέρας: Είμαι σίγουρη πως είμαι η Μαίρη.

Βίκτωρ: Δεν είσαι.

Τέρας: Ας κάνουμε λοιπόν ένα πείραμα.

Βίκτωρ: Τι είδους πείραμα;

Τέρας: Διάβασέ μου λίγους στίχους του Πέρσι. Αν είμαι εκείνη, θα το καταλάβω.

Βίκτωρ: Δεν έχω τα ποιήματά του.

Τέρας: Αποκλείεται να ήρθε εδώ χωρίς τα χειρόγραφα του.

Βίκτωρ: Δεν τα 'χε ανάγκη. Είχε μαζί της τον ίδιο τον ποιητή.

Τέρας: Θα 'χες ακούσει κάποιους στίχους του στην Ιταλία.

Βίκτωρ: Θυμάμαι μόνο ένα.

Τέρας: Ποιον;

Βίκτωρ: Δεν ξέρω αν πρέπει να στον πω.

Τέρας: Πρέπει! Κι αν δεν νιώσω τίποτα, θ' αποσύρω το αίτημά μου.

Βίκτωρ: «Ο πόθος της πεταλούδας για το άστρο.»

Τέρας: Ο πόθος της πεταλούδας για το άστρο...

Βίκτωρ: Το πυρ που θα την κάψει.

Τέρας: Ή μήπως την αιώνια φωτιά. Εκείνη που θ' αλλάξει τη φύση της. (Το Τέρας κλείνει τα μάτια του. Τρέμει.)

Βίκτωρ: Είσαι καλά;

Τέρας: Ο πόθος της πεταλούδας για το άστρο. Αυτός είναι. Ακούω τη φωνή του.

Βίκτωρ: Ποιος;

Τέρας: (Συνεχίζει να τρέμει. Ο Βίκτωρ της πιάνει το χέρι.) Εκείνος. Το άλλο μου μισό. (Η φωνή της αλλάζει. Θυμίζει την αρσενική μορφή.) Σε βλέπω. Ποιο καθαρά από ποτέ. Είσαι όμορφη. Και η εικόνα σου. Τόσο οικεία. Με ακούς; Με ακούς; Εγώ είμαι. Βλέπεις το χέρι μου; Είμαι δίπλα σου. Μα δεν μπορώ να προχωρήσω άλλο. Κάνε ένα βήμα. Άγγιξέ με. Μη φοβάσαι. Θα μας βοηθήσει ο πατέρας. Ο καλός μου πατέρας. Είναι ο δημιουργός μου. Ο πιο σοφός απ' όλους τους ανθρώπους. Θα ξέρει τι πρέπει να κάνουμε. Τώρα που σε βρήκα δεν θα σ' αφήσω ποτέ. Ποτέ. Ποτέ.

Καθώς η φωνή σβήνει το Τέρας χάνει τις αισθήσεις του.

9.

Ο Βίκτωρ βάζει την κούκλα στην αγκαλιά του Τέρατος. Το σκεπάζει με το σεντόνι με το οποίο είχε σκεπάσει τον καθρέπτη και το φιλάει στο μέτωπο. Έπειτα παίρνει το βιβλίο. Το κοιτάζει χωρίς να το ανοίγει.

Βίκτωρ: Μαίρη. Γιατί σε άκουσα; Γιατί; Θα μπορούσα απλά να σου υποσχεθώ. Να σε βοηθήσω να έχεις ένα όμορφο θάνατο. Κι έπειτα να σας θάψω. Τον ένα δίπλα στον άλλο. Αγκαλιασμένους. Θα υπήρχε πιο τέλεια ένωση; Θα λιώνατε μαζί. Σ' ένα κοινό υλικό του θανάτου... που ποιος ξέρει... θα έπαιρνε αργότερα τη μορφή ενός φυτού ή βράχου. Τι γνώμη θα είχε άραγε εκείνος για το σχέδιό σου; Δεν σε ρώτησα. Το παραμικρό ίχνος αμφιβολίας θα σε σύνθλιβε. Όμως αναρωτιέμαι συχνά. Σ' αγαπούσε το ίδιο; Θ' αυτοκτονούσε; Θα μου ζητούσε το αδύνατο;

Μου θύμιζες την Ελίζαμπεθ. Την αγαπημένη μου ξαδέερφη. Πέθανε δεκάξι χρονών. Δική της ήταν η πρώτη ιστορία του τέρατος. Όμως δεν το ονόμαζε τέρας. Ήταν το πλάσμα. Ένα υπέροχο ον που όλοι λάτρευαν. Γιατί ήταν φτιαγμένο από τα σώματα των αγαπημένων τους νεκρών. Δεν πρόλαβε ποτέ να την τελειώσει. Πέθανε. Σε είχε ενθουσιάσει η ιδέα της. Κι εγώ σου είπα τα πάντα για να γράψεις το βιβλίο σου. Καλύτερα άραγε απ' ότι θα το έκανε εκείνη;

Μακάρι να ήσουν εδώ. Να έβλεπες το δημιούργημά μας. Πως θα τ' ονόμαζες άραγε; Πλάσμα ή τέρας; (Πηγαίνει πάνω από το Τέρατος. Του χαϊδεύει τα μαλλιά.) Τι να συνέβη πριν; Έφτασαν κοντά. Πολύ κοντά. Η αρσενική μορφή ήθελε να ξυπνήσει. Να ενωθεί με τη θηλυκή όσο ήταν ακόμα ξύπνια. Μα κάτι τέτοιο είναι αδύνατο.

(Κοιτάζει τον εαυτό του στον καθρέπτη.) Μακάρι να μπορούσα να αλλάξω τη φύση μου. Να γίνω σαν αυτούς. Αν τα κατάφερα, θα μπορούσα ίσως να τους καταλάβω. Αυτό μόνο επιθυμώ. Να τους καταλάβω. Θα ήξερα πως σκέφτονται. Πως είναι να νιώθεις αυτό το κενό. Ίσως τότε να ικανοποιούσα το αίτημά της. Μα τώρα όχι. Φοβάμαι. Αν ενωθούν δεν θα μ' έχουν πλέον ανάγκη.

10.

Η θηλυκή μορφή αρχίζει να παραμιλάει ενώ κοιμάται. Βλέπει κάποιον εφιάλτη.

Τέρας: Φωτιές σ' όλον τον ουρανό. Ουρλιαχτά. Φωτιές. Τα μάτια μου. Καίνε τα μάτια μου. Μη. Σταματήστε. Πονάω. Μην μου τον παίρνετε. Μη. Μη μας χωρίζετε. Μείνε κοντά μου. Μείνε. Μην κάνεις βήμα. Άπλωσε τα χέρια σου και βρες τα δικά μου. Πού είσαι; Πού;

Το Τέρας ξυπνάει βγάζοντας ένα ουρλιαχτό. Ανασαίνει γρήγορα. Ο Βίκτωρ τρέχει κοντά του και το παίρνει αγκαλιά.

Βίκτωρ: Ησύχασε.

Τέρας: (τον σπρώχνει) Μην μ' αγγίζεις!

Βίκτωρ: Ηρέμησε, καλή μου. Ένας εφιάλτης ήταν μόνο.

Τέρας: Μας χώρισαν, Βίκτωρ. Μας χώρισαν. Δεν υπάρχει πιο οδυνηρή εμπειρία. Ο πόνος. Το κενό. Και πιο πριν...

Βίκτωρ: Τι; Τι ένιωσες;

Τέρας: Μια ιδέα από την πληρότητα των αρχαίων πλασμάτων. Ήρθαμε κοντά. Πολύ κοντά. Άκουσα τη φωνή του. Με έβλεπε. Μα δεν μπορούσαμε ν' αγγίξουμε ο ένας τον άλλο. Σε ζηλεύω, Βίκτωρ. Σχεδόν σε μισώ. Τον βλέπεις. Του μιλάς. Τον φροντίζεις. Κι εκείνος σε εμπιστεύεται.

Βίκτωρ: Το ίδιο πρέπει να κάνεις κι εσύ.

Τέρας: (Πέφτει στα πόδια του.) Στο ζητάω τελευταία φορά. Απάλλαξέ με απ' τη δυστυχία μου.

Βίκτωρ: Ανόητη. Δεν ξέρεις τίποτα.

Τέρας: Πώς;

Βίκτωρ: Ο έρωτας. Αυτός είναι η ύψιστη δυστυχία.

Τέρας: Αποκλείεται.

Βίκτωρ: Σαν ένα ακμαίο ανθρώπινο σώμα. Με τον καιρό φθίνει. Πεθαίνει. Σαπίζει. Προκαλεί μόνο αποστροφή.

Τέρας: Δεν το πιστεύω.

Βίκτωρ: Μόνο ο ανεκπλήρωτος έρωτας παραμένει ιερός.

Τέρας: Και η Μαίρη; Αν ήταν δυστυχισμένη, δεν θα θυσιαζόταν για να ενωθεί με το ταίρι της.

Βίκτωρ: Γι' αυτό ήρθε σε μένα. Όχι για τον θάνατο αλλά για τον έρωτα. Για να κάνουμε τη φύση του αθάνατη. Ήξερε πως αν ο Πέρσι δεν είχε πεθάνει, ο έρωτάς τους θα σάπιζε. Τώρα όμως που ήταν νεκρός... υπήρχε μια ελπίδα. Μια πραγματική ένωση, όπως στον αρχαίο μύθο.

Τέρας: Κι εσύ απέτυχες.

Βίκτωρ: Ακόμα όμως μπορώ να σας κάνω ευτυχισμένους. Αρκεί να μ' αγαπήσετε. Αποκλειστικά και μ' όλο σας το είναι. Για σας μπορώ να κάνω τα πάντα. Ακόμα και ν' αλλάξω. Να προσθέσω στο σώμα μου τις σάρκες των νεκρών. Για να γίνουμε ίδιοι.

Τέρας: Θα βεβηλώσεις το σώμα σου;

Βίκτωρ: Θ' αλλάξω τη φύση μου. Θα γίνω τέρας.

Τέρας: Ένα τέρας; (Ο Βίκτωρ τη σημαδεύει με ένα όπλο.) Βίκτωρ...

Βίκτωρ: Δεν θα σας χάσω και πάλι. Όχι. Δε θα το επιτρέψω. Όποιο κι αν είναι το κόστος.

Τέρας: Ένας πατέρας ποτέ δεν θα σκότωνε.

Βίκτωρ: Ένα τέρας όμως;

Τέρας: Εσύ δεν είσαι τέρας.

Βίκτωρ: Στη λέξη πατέρας είναι κρυμμένο ένα τέρας.

Τέρας: Με τρομάζεις.

Βίκτωρ: Ορκίσου πως δεν θα φύγεις ποτέ.

Τέρας: Θα μου στερήσεις την ελευθερία μου;

Βίκτωρ: Αν χρειαστεί.

Τέρας: Έτσι έκανε ο δικός σου δημιουργός;

Βίκτωρ: Δεν σ' αφορά.

Τέρας: Σας έδωσε ελεύθερη βούληση.

Βίκτωρ: Και τιμώρησε την ανυπακοή μας. Μας έδιωξε απ' τον Παράδεισο.

Τέρας: Διώξε μας κι εσύ λοιπόν.

Βίκτωρ: Δεν θα μ' εγκαταλείψετε ξανά. Θα σας σκοτώσω. Κι έπειτα θα πάρω το πτώμα σας. Θα το ενώσω με το δικό μου. Τα χέρια μας. Τα μαλλιά μας. Η πλάτη μας. Θα γίνουν ένα. Δεν με νοιάζει πόσο θα πονέσω. Ούτε πόσο χρόνο θα πάρει. Θα ενωθεί ο δημιουργός με το δημιούργημα.

Τέρας: Σε παρακαλώ.

Βίκτωρ: Κανένα δημιούργημα δεν είχε αυτή τη τιμή.

Τέρας: Θέλει να ξυπνήσει.

Βίκτωρ: Μην τον αφήσεις να βιώσει τον θάνατο.

Τέρας: Δεν θέλω να πεθάνω.

Βίκτωρ: Μια στιγμή θα είναι. Κι έπειτα όλα τελειώσαν.

Τέρας: Άσε με να σε αγκαλιάσω τουλάχιστον.

Βίκτωρ: Πώς είπες;

Τέρας: Μια αγκαλιά. Φοβάμαι.

Βίκτωρ: Έλα κοντά μου.

Αργά και με ασταθές βήμα τον πλησιάζει και πέφτει στην αγκαλιά του. Τα φώτα κλείνουν. Ακούγεται πυροβολισμός. Ο Βίκτωρ πυροβολεί τον εαυτό του.

Τέρας: Πατέρα;

Βίκτωρ: Θεέ μου! Τα ανδρόγυνα πλάσματα. Παλεύουν με τους θεούς για τη ψυχή του τέρατος. (πεθαίνει)

11.

Το Τέρας αργά, σαν σε ιεροτελεστία, γδύνει τον Βίκτωρ, του βάζει άρωμα και χτενίζει τα μαλλιά του. Σε όλη τη διάρκεια της σκηνης μιλάει πότε με την αρσενική και πότε με τη θηλυκή του μορφή. Οι μονόλογοι τον δύο μορφών δημιουργούν έναν πλεκτό διάλογο.

Θηλυκό: Ο δημιουργός μου.

Αρσενικό: Νεκρός.

Θηλυκό: Τυλιγμένος σ' ένα σεντόνι.

Αρσενικό: Αυτός που μου χάρισε τη ζωή.

Θηλυκό: Ένα άψυχο σώμα.

Αρσενικό: Ένα κουφάρι.

Θηλυκό: Τίποτα το ανθρώπινο πάνω του.

Αρσενικό: Έτσι θα έβλεπε κι αυτός τους νεκρούς.

Θηλυκό: Το τέλειο υλικό.

Αρσενικό: Η πρώτη ύλη.

Θηλυκό: Για το ανόσιο έργο του.

Αρσενικό: Για τα πειράματά του.

Θηλυκό: Όπως η Μαίρη και ο Πέρσι.

Αρσενικό: Και τώρα.

Θηλυκό: Τώρα ήρθε η σειρά του.

Αρσενικό: Το πτώμα του περιμένει την ανάσταση.

Θηλυκό: Μα πώς;

Αρσενικό: Ποτέ δεν με δίδαξε.

Θηλυκό: Αν ήξερα.

Αρσενικό: Αν με είχε διδάξει.

Θηλυκό: Θα τον έφερα πίσω στη ζωή.

Αρσενικό: Θα προσπαθούσα.

Θηλυκό: Για να ικανοποιήσει το αίτημά μου.

Αρσενικό: Θα τον έφερα πίσω.

Θηλυκό: Μα που ακούστηκε;

Αρσενικό: Για να φτιάξει μια νύφη.

Θηλυκό: Το δημιούργημα να αναστήσει τον δημιουργό του.

Το Τέρας αρχίζει να τυλίγει το γυμνό σώμα του Βίκτωρ στο σεντόνι.

Αρσενικό: Νεκρός.

Θηλυκό: Μπροστά μου.

Αρσενικό: Πρέπει να κλάψω.

Θηλυκό: Ναι.

Αρσενικό: Κάθε πλάσμα οφείλει να θρηνεί τον δημιουργό του.

Θηλυκό: Γυμνός κι άψυχος κείται μπροστά μου.

Αρσενικό: Εκείνος που με φρόντιζε πάντα.

Θηλυκό: Θυσιάστηκε.

Αρσενικό: Πέθανε.

Θηλυκό: Για να μην κάνει κακό.

Μεταφέρουν το πτώμα δίπλα στο μπαούλο.

Θηλυκό: Τι σημαίνει τέρας;

Αρσενικό: Άνθρωπος.

Θηλυκό: Τι σημαίνει άνθρωπος;

Αρσενικό: Τέρας.

Θηλυκό: Ένας πόλεμος για ένα τέρας.

Αρσενικό: Μα έχουν τα τέρατα ψυχή;

Θηλυκό: Αυτό ονειρεύτηκε πριν πεθάνει.

Αρσενικό: Αντίο πατέρα.

Θηλυκό: Αντίο Βίκτωρ.

Το θηλυκό παίρνει το φιαλίδιο με το δηλητήριο από τη τσέπη του σακακιού του Βίκτωρ.

Αρσενικό: Και τώρα;

Θηλυκό: Είμαστε ελεύθεροι.

Αρσενικό: Χωρίς αυτόν.

Θηλυκό: Χωρίς ελπίδα.

Αρσενικό: Μια δυστυχής ύπαρξη.

Θηλυκό: Όπως εκείνος ο δαίμονας.

Αρσενικό: Καταδικασμένοι.

Θηλυκό: Ναι.

Αρσενικό: Για πάντα μόνοι.

Θηλυκό: Πόσο θα 'θελα να σου μιλήσω. Να σου πιάσω το χέρι. Να σε φιλήσω. Μα πώς; (Βγάζει το φιαλίδιο. Το σηκώνει ψηλά στον αέρα.) Ένα φιλί. Για σένα αγάπη μου. Πρώτο και τελευταίο.

Φέρνει το φιαλίδιο στα χείλη της. Το φιλάει. Πίνει.

Αρσενικό: Το φιλί της. Έχω στα χείλη μου τη γεύση των χειλιών της.

Θηλυκό: Των χειλιών μας.

Αρσενικό: Το δέχομαι κι ανταποδίδω. (Φέρνει το φιαλίδιο στα χείλη του. Το φιλάει. Πίνει και ξαπλώνει. Έχει σπασμούς όμως γρήγορα ηρεμεί.) Ξέρω. Ξέρω τα πάντα. Για τη Μαίρη, τον Πέρσι, τον πατέρα. Και για εκείνη. Το άλλο μου μισό.

Θηλυκό: Ξέρει. Γνωρίζει τα πάντα. Δεν έπρεπε ανόητη. Δεν έπρεπε. Τώρα θα πεθάνει δυστυχισμένος.

Αρσενικό: Τη βλέπω. Είναι η σκιά. Πρέπει να τρέξω κοντά της. Ναι. Είναι αυτή. Βλέπω τη μορφή της. Την πραγματική της μορφή. Τόσο όμορφη. Μοιάζουμε. Είμαστε ο ίδιος άνθρωπος. Ένας άνδρας και μία γυναίκα που πρέπει να ενωθούν. Να γίνουν το ίδιο πλάσμα.

Θηλυκό: Πού είσαι; Το ξέρω πως είσαι κάπου εδώ κοντά. Η φωνή σου. Γίνεται όλο και πιο καθαρή. Τρέξε να με βρεις. Τρέξε. Πριν να' ναι αργά. Πριν πεθάνουμε.

Το Τέρας έχει και πάλι σπασμούς. Ηρεμεί.

Αρσενικό: Εσύ;

Θηλυκό: Εσύ;

Αρσενικό: Σε βλέπω. Μα δεν σε ακούω.

Θηλυκό: Σε ακούω. Μα δεν μπορώ να σε δω.

Αρσενικό: Δεν θα σ' αφήσω.

Θηλυκό: Είμαστε τόσο κοντά.

Αρσενικό: Δώσε μου το χέρι σου. *(Τεντώνει το αριστερό του χέρι.)*

Θηλυκό: Ναι, το χέρι σου. Θέλω τόσο να τ' αγγίξω. *(Τεντώνει το δεξί της χέρι.)*

Αρσενικό: Λίγο ακόμα.

Τα δυο χέρια του Τέρατος αγγίζονται. Πρώτα τα δάχτυλα κι έπειτα οι παλάμες τους. Το ένα χέρι χαϊδεύει το άλλο. Έπειτα σφίγγουν το ένα το άλλο με όλη τους τη δύναμη.

Αρσενικό: Επιτέλους.

Θηλυκό: Επιτέλους.

Αρσενικό: Σε νιώθω.

Θηλυκό: Κι εγώ.

Αρσενικό: Σε ακούω.

Θηλυκό: Σε βλέπω.

Αρσενικό: Είχε δίκιο. Δεν είμαι ο Πέρσι.

Θηλυκό: Είχε δίκιο. Δεν είμαι η Μαίρη.

Αρσενικό: Εγώ είμαι εσύ.

Θηλυκό: Κι εσύ είσαι εγώ.

Αρσενικό: Ένας άνθρωπος.

Θηλυκό: Ένα τέλειο πλάσμα.

Αρσενικό: Αυτό είναι ευτυχία λοιπόν;

Θηλυκό: Ναι, έτσι νομίζω.

Αρσενικό: Η πεταλούδα που φτάνει στο άστρο.

Θηλυκό: Ναι. Η πεταλούδα που φτάνει στο άστρο.

*Το Τέρας αγκαλιάζει τον εαυτό του και παίρνει εμβρυακή στάση.
Βγάζει ήχους ικανοποίησης. Πεθαίνει.*